

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 22 czerwca 2020 r.

Pozycja 196

POSTANOWIENIE

z dnia 29 stycznia 2020 r.

Sygn. akt Ts 127/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski,

po wstępnym rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym, skargi konstytucyjnej M.R. w sprawie zgodności:

art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, ze zm.) z art. 64 w związku z art. 2 oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 sierpnia 2019 r. (data nadania), M.R. (dalej: skarżąca), wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla W. decyzją z 9 września 2016 r., powołując się na art. 40 ustawy z dnia 27 października 1974 r. – Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229, ze zm.; dalej: ustawa z 1974 r.) w związku z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, ze zm.; dalej: ustawa z 1994 r.), nałożył na skarżącą obowiązek wykonania określonych w tej decyzji robót budowlanych w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna.

Decyzją z 28 grudnia 2016 r. (nr [...]) Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w W., zgodnie z oczekiwaniem strony, uchylił decyzję z 9 września 2016 r. i przekazał sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia. W uzasadnieniu decyzji organ drugiej instancji stwierdził, że jedynie w przypadku wybudowania obiektu budowlanego w warunkach samowoli budowlanej, o której mowa w art. 48 ustawy z 1994 r., do likwidacji jej skutków należy stosować przepisy ustawy z 1994 r. Natomiast w przypadku, gdy skarżąca nie działała w warunkach samowoli budowlanej, a jedynie dopuściła się istotnych odstępstw od warunków pozwolenia budowlanego, rozpatrywana sprawa wymagała przeprowadzenia postępowania w trybie art. 51 ustawy z 1994 r. Organ drugiej instancji podkreślił również, że z uwagi na konieczność zachowania zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego nie mógł merytorycznie orzekać w tej sprawie.

Skarżąca wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. domagając się uchylenia powyższej decyzji. W jej ocenie organ błędnie uznał, że należy stosować przepisy obowiązującej ustawy z 1994 r., gdyż zgodnie z jej art. 103 ust. 2 zastosowanie znajdują przepisy ustawy z 1974 r.

Wyrokiem z 7 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. oddalił skargę. W uzasadnieniu sąd podzielił stanowisko organu drugiej instancji.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 26 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną skarżącej.

Zdaniem skarżącej zakwestionowany przepis poprzez swój retroaktywny i sprzeczny z zasadą równości wobec prawa charakter (art. 2 oraz art. 32 Konstytucji) narusza przysługujące jej prawo własności, może bowiem doprowadzić do częściowej rozbiórki jej lokalu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem rozstrzygnięcia merytorycznego. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub jest oczywiście bezzasadna.

2. Skarżąca zakwestionowała art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186) o treści: „Przepisu art. 48 nie stosuje się do obiektów, których budowa została zakończona przed dniem wejścia w życie ustawy lub w stosunku do których przed tym dniem zostało wszczęte postępowanie administracyjne. Do takich obiektów stosuje się przepisy dotychczasowe”.

3. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo wnieść skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o jego wolnościach, prawach lub obowiązkach określonych w Konstytucji. Warunkiem skorzystania ze skargi konstytucyjnej jest uczynienie jej przedmiotem wyłącznie tego przepisu, który był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej, wydanego w sprawie skarżącego. Wniesienie skargi konstytucyjnej musi zatem zostać poprzedzone wydaniem indywidualno-konkretnego aktu kończącego postępowanie w danej sprawie. Powyższy wymóg wynika także z art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, zgodnie z którym skarga konstytucyjna może zostać wniesiona dopiero po wyczerpaniu przysługującej w sprawie drogi prawnej. Gdy w sprawie skarżącej, w ramach przysługującej jej drogi prawnej, postępowanie nadal się toczy, nie można przyjąć, że doszło w niej do wydania orzeczenia spełniającego wymóg określony w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

4. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego rozpatrywana skarga nie spełnia powyższych warunków.

Z załączonego do sprawy wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika, że postępowanie administracyjne w sprawie skarżącej nie zostało zakończone. Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego uchylił bowiem decyzję z 9 września 2016 r. i przekazał sprawę Powiatowemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego do ponownego rozpatrzenia. Skarżąca nie wyczerpała więc przysługującej jej drogi prawnej. Postępowanie admini-

stracyjne będzie toczyło się ponownie przed organami, a być może także przed sądami administracyjnymi, dlatego wniesienie skargi konstytucyjnej musi być uznane za przedwczesne.

5. Mając powyższe na względzie Trybunał stwierdza, że rozpatrywana skarga nie spełnia podstawowych przesłanek wniesienia skargi konstytucyjnej, wskazanych w art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

Z tych przyczyn Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.